

TI, KTERÍ MLČÍ

Tráva zašuměla v mírném větru, její naléhavý šepot byl slyšet všude kolem. Zvláštní. Vánek foukal jedním směrem a jí se zdálo, že se jednotlivá stébla sklánějí ze všech stran k ní, jako by ji chtěly obejmout. Ustrašeně se rozhlížela a přitáhla si deku blíž k tělu. Husté trsy plevelu všech druhů tu a tam prorůstaly keře šlechtěných rostlin a stromů. Viděla květy růží několika barev, tulipány a narcisy, dokonce pivoňky. Obrovskou nesourodou džungli doplňovaly mohutné rododendrony, magnolie a v dálce zahlédla – snad japonskou sakuru? Společenství barev a struktur tu žilo v podivuhodné symbióze a ona přímo cítila, jak dýchá a předává jí životodárnou energii, kterou tolik potřebovala.

Mluví k ní, snaží se něco říct, byla si náhle naprosto jistá. S každým závanem jako by ji něco postrčilo blíž ke vztahujícím se větvím. Sklopila oči k zemi a prohlížela si kamínky mezi drny. Zaostrila. Ne, to se jí určitě nezdá. Řady z oblázků, uzounké cestičky rozebíhající se do všech stran a mizící v nepřehledné změti vegetace. Na okamžik přestala dýchat, tiše zírala jako hypnotizovaná. Ony se nerozebíhají! Zaryla prsty drobných, vyhublých rukou do dřevěných madel židle. Míří k ní! Ze stovky směrů kolem dokola běží zrovna k místu, kde naslouchá té nesrozumitelné a tajemné řeči. Když se znovu odváží zvednout hlavu, padl její pohled na zašedlé torzo empírové sochy muže v římské tóze. Mráz jí přeběhl po útlých zádech. Výtvoru dávného umělce chyběla polovina obličeje a to jediné, zbývající oko hledělo přímo na ni, do jejích očí. Otrásla se. Malátnost a neurčitý strach ustupovaly jakési pochybné rozjařenosti vnucující myšlenku, že je součástí jejich tajného spolku, že dýchá a žije spolu s trávou, květinami, keři a stromy a úzké oblázkové cestičky ji vítají ve svém středu. Byla to náhoda? Jakým vnuknutím ji paní Sádková dovezla právě sem? Že bys jí ty něco našeptal? No, ...ty... Oko svalnatého muže ji tiše pozorovalo a ona by přísahala, že se usmívá. I on tedy ví, zná ji a vítá, připraven se spřátelit, poslouchat a utěšit. Ale možná se mýlí a silné stvoly si ji chtějí uzurpovat, našeptávat a omotávat tak dlouho až se jí zkrátí dech a...

„Ochladilo se, slečno ...odvezu vás zase zpět.“ Hřmotná, spíše chlapská postava Anežky Sádkové se vynořila ze snu, ani se nestihla leknout. Zvyk prosadit svou z ní prýštil přísně semknutými rty.

„Ještě ne,“ skoro vykřikla, napřímila se a vysunula bradu. Kudy se ta protivná ženská připlížila? Zrovna teď! Chvilíčku, a ona mohla pochopit, účastnit se tiché meditace, hovoru živých, kteří nejsou lidmi, ale ji z neznámého důvodu přijali mezi sebe. Vnímala, jak kouzlo mizí, jako by ho z trávy stahovala neviditelná síla. Šlahouny rostlin a větve stromů se ohnuly v opačném směru a vítr zakvílel své sbohem. Zatracená madam! Na hřbetu ručky jí přistála dešťová kapka. Zrudla rozhořčením. Kdyby ta socha měla paži, asi by jí zamávala. Ach, maminko!

„Vidíte, už začíná pršet,“ prohodila Anežka, jako by vůbec neslyšela její námitku. Razantně se chopila pojízdné židle a odbrzdila ji. „Dokonce se vám vrátila barva do tváří, pan otec bude mít radost.“

„Už je doma?“ Rozzářily se jí oči, ale pak ji zamrzelo, jak rychle a nadšeně se zeptala. Měla madam Sádkovou upozornit, že si její zdravou barvu

vyložila špatně. Aspoň jí vztekle vytrhla ruku, kterou jí cpala pod deku. Anežka však byla trénovaná a proti vrtochům svých svěřenců imunní. Vzdechla, narovнала se, chytila řídkta pojízdné židle a otočila jí o tři sta šedesát stupňů.

„Bohužel, slečno, dosud ne.“ Pomalu se rozjela a starostlivě pozorovala, jak se dívčina útlá postavička schoulila, zamotala do deky a položila si hlavu do opěradla. „Ale zajisté přijde k večeri včas, na to váš tatínek pamatuje.“

Moc tomu nevěřila, už tolikrát ji zklamal. Proč by to dnes mělo být jinak? Jedině výmluva bude nová, čerstvě vymyšlená při jízdě autem zpátky do vězení. Jejího, samozřejmě. Večere s důležitými pány obchodníky ve zbrusu novém anglickém klubu, který nechal postavit z vděčnosti městu, že mu levně prodala tuhle strašidelnou barabiznu. Nebo snad rýma pana účetního, která ho donutila pracovat na dokumentech, protože zítra odchází pošta časně ráno? Tichounce si vzdechla ukolébávána monotónním zvukem koleček. Zavírala oči, když ...ale, co to je? Náhlý příliv energie způsobil, že se vymrštila a odhodila deku na zem. Strnule upírala zrak před sebe.

„Á... slečno!“ zvolala Anežka, sešlápla brzdu a hrnula se k ní.

Sama nevěděla, kde se v ní vzalo tolik síly. V okamžiku, kdy madam sbírala pokrývku a snažila se ji oprášit, seskočila a rozeběhla se. Věru opojný pocit po měsících strávených převážně v posteli! Madam konsternovaná prudkým zvratem, s kterým nepočítala, zmateně civěla s otevřenou pusou a nezmohla se na slovo, natož čin.

Běží, opravdu letí vzduchem! Utíká ...po cestě! Asi půldruhého metru široké, pravidelné, drobnými kamínky vysypané cestě. Kde se tu vzala? Vždyť přece... byla si jistá jako ničím jiným, že tu ještě před patnácti minutami nebyla. Otáčela se přece v židli a kroutila krkem, kam až mohla. Ne, okolo jejího stanoviště byla jen tráva protkaná cestičkami jak pro myšky. Bujné rostliny, které šeptaly, větve, které se k ní natahovaly, vánek laskající tvář. Cesta ...to je podvod, zrada na bytosti doufající, že jí pomohou. Že jsou tu pro ni, společná řeč a tajemství určené pouze jejím uším. Zmocnila se jí závrať a podlomily nohy. Klesla k zemi a sotva dýchala. Anežka se mezitím vzpamatovala a chvátala jí pomoci. Neobratně před sebou strkala křeslo a volnou rukou šermovala ve vzduchu.

„Bóže můj slečinko! Co mi to vyvádíte? Počkejte, až se to pan otec...“

„Budete mlčet,“ pronesla dívka tak dospěle, až se madam na okamžik zarazila. Teprve teď jí došlo, že její svěřenka nade vši pochybnost ovládá své dolní končetiny.

„Ó...“, vyjelo z ní a hned se plácla přes ústa. Natáhla ruku.

Zradili mě, oklamali, tepalo jí hlavou. A já jim věřila! V těch několika minutách cítila, že s ní souzní každý stvol, květ i větev stromu. Trpně přijala pomoc, nechala se bez protestů usadit a znovu pečlivě zabalit. Všimla si, že madam je poněkud nesvá a usilovně přemýšlí. Nakonec to nevydržela.

„Myslela jsem... ehm, slečno, že ...totiž váš tatínek říkal...“

„Nejsem mrzák,“ odsekla, „I když by si to papá asi přál.“ V posledních slovech bylo sotva patrné vzlyknutí. Bolest malé holky nad nepochopením dospělých vytryskla na povrch. Za to však Anežka Sádková placena nebyla. Štědře placena jako nikdy v životě a ona takhle hloupě ujede. Nebylo jejím úkolem zkoumat pohnutky bohatých, proč chtějí to nebo ono. Vzorné a precizní plnění uložených povinností, to ano. Možná proto zvítězily její reference a los s výhrou stěhování se do paláce s temnou minulostí, avšak za královský honorář, padl právě na ni. A teď jí ta holka utekla. Zdrhla na chromých nohou. Bože, jak to jen...

Četla jí myšlenky.

„Nic tatínkovi neřeknu a vy také ne, platí?“

Anežka vzdychla. Nebyl to zdaleka první případ, kdy na ni její svěřenci něco zkoušeli. Chtěli se paktovat proti svým rodičům a potřebovali spojence. Koho jiného než ženu, která je s nimi celý den a na rozdíl od zaměstnaných otců a matek věčně pořádajících všelijaké dýchánky, je dokonale zná? Zatímco hodnotila situaci, dívka ji číhavě pozorovala. Něco se tam muselo stát! Vzpomněla si na podivný šum v koloniálu, když tam s hospodyní zašly pro první nákup. Brebentí, no, pomyslela si tehdy, jsme tu noví, neznámí. Hned si také vybavila zvláštní pohled selky ze statku, kde se cestou zpět zastavily učinit pravidelnou objednávku vajec. Zahradníci, kteří se kroutili, ošívali, váhali a nakonec i přes velmi slušný plat s výmluvou na moc práce odmítli pečovat o továrníkovu zahradu. I polír z firmy, která prováděla opravy domu, sbalil doplatek pro své chlapy a prchl v okamžiku, kdy lakýrník natřel poslední okenní rám.

Smysl pro čest a vzorné plnění povinností jí velel přiznat chybu a nést si důsledky. Ale mohla tomu vůbec zabránit? Vždyť se to sběhlo tak rychle... Jistě, ale pochybovala, že to pan továrník přijme jako argument.

Instrukce zněly jasně a smlouva má svá pravidla. Není její věcí zjišťovat, zda dívka chodí, ani jaké má citové problémy. Má ji hlídat, usměrňovat, vzdělávat a dělat jí společnost, pokud o to bude stát. Punkt. Chce si však udržet místo, které je zřejmě vrcholem její kariéry. Ve svém věku těžko sežene lukrativnější nabídku a také ...díky dnešnímu incidentu by mohla ztratit reference. Její největší poklad, na který je pyšná! Nu, co zbývá? Poprvé v životě, ale i naposled!

„Dobře, slečno. Ale pamatujte ...jen pro dnešek.“